

FRANKRIG

JORDAN BARDELLA,
RASSEMBLEMENT NATIONAL
Borgerne mod Bruxelles' Elite

BELGIEN

TOM VAN GRIEKEN,
VLAAMS BELANG
Den globale elite tilhører fortiden

DANMARK

MORTEN MESSERSCHMIDT,
DANSK FOLKEPARTI
Kontinentet der kvæler sig selv

GRÆKENLAND

AFRODITI LATINPOULOU,
VOICE OF REASON
Grænserne skal lukkes

PORTUGAL

ANDRÉ VENTURA,
CHEGA
Europa skal tilhøre sine egne folk

MAGASINET

MODSTRØMMEN

MODSTRØMMEN.DK

SEPTEMBER, 2025

3. UDGAVE



DET SYGE KONTINENT
EUROPA

THE DISEASED CONTINENT EUROPE

This study has received financial support from the European Parliament. The authors bear sole responsibility for the content.

PATRIOTS
FOR EUROPE FOUNDATION

INDHOLD:

MODSTRØMMEN

SIDE 3 LEDER: PATIENT EUROPA

AF MITCHEL OLIVER, CHEFREDAKTØR PÅ MODSTRØMMEN

SIDE 4 TEMA: UDSKIFT ELITERNE MED FOLKET

DEN FØRSTE KUR

SIDE 5 BORGERNE MOD BRUXELLES' ELITE

AF JORDAN BARDELLA, FORMAND FOR RASSEMBLEMENT NATIONAL

SIDE 6 DEN GLOBALE ELITE TILHØRER FORTIDEN

AF TOM VAN GRIEKEN, FORMAND FOR VLAAMS BELANG

SIDE 7 TEMA: DEREGULÉR KONTINENTET

DEN ANDEN KUR

SIDE 8 KONTINENTET DER KVÆLER SIG SELV

AF MORTEN MESSERSCHMIDT, FORMAND FOR DANSK FOLKEPARTI

SIDE 9 FÆRRE REGLER - FLERE PENGE

AF MALTE LARSEN, FHV. POLITISK RÅDGIVER FOR PATRIOTS FOR EUROPE

SIDE 10 TEMA: MAGTEN SKAL TILBAGE TIL MEDLEMSLANDENE

DEN TREDJE KUR

SIDE 11 EUROPA SKAL TILHØRE SINE EGNE FOLK

AF ANDRÉ VENTURA, FORMAND FOR CHEGAS

SIDE 12 GRÆNSERNE SKAL LUKKES

AF AFRODITI LATINPOULOU, FORMAND FOR VOICE OF REASON

SIDE 13 REPORTAGEN: TAG MED MODSTRØMMEN TIL ROM

AF MITCHEL OLIVER, CHEFREDAKTØR PÅ MODSTRØMMEN

SIDE 16 MODSVARET: TIL DEN UENIGE LÆSER

SEND OS DIT MODSVAR

SIDE 17 KULTUR SKAL LEVES - IKKE STYRES

AF JULIE TEJ, KULTURREDAKTØR PÅ MODSTRØMMEN

SIDE 18 NÆSTE UDGAVE

OG MEGET MERE INDHOLD

SIDE 19 MODSTRØMMENS SOCIALE MEDIER

FØLG MODSTRØMMEN PÅ ALLE KANALER

PATIENT EUROPA

LEDER AF MITCHEL OLIVER, CHEFREDAKTØR PÅ MODSTRØMMEN

Danmark har netop påtaget sig formandskabet for Den Europæiske Union. I den officielle retorik fremstilles dette som et privilegium og et ansvar, men også som en lejlighed til at bidrage konstruktivt til den europæiske proces. Den danske regering vil utvivlsomt fremhæve samarbejdets betydning, pege på nødvendigheden af stabilitet i en urolig verden, og gentage den gamle fortælling om, at EU's udfordringer bedst løses gennem mere EU. Også selvom problemet ofte skabes af EU-systemet selv.

Allerede her sniger den første illusion sig ind: at der eksisterer en egentlig politisk proces, hvori det europæiske folk er aktører, og hvor formandskabet giver reel indflydelse på kursen. I virkeligheden fungerer formandskabet snarere som en ceremoniel forvaltning af et lovgivningsmæssigt maskineri, der hverken er født af folkelig vilje og opbakning eller kontrolleret af folkelig suverænitet, men som stadig reproducerer sin egen autoritet.

At lede formandskabet er derfor ikke at sidde for bordenden ved en stor, politisk forhandling mellem ligeværdige nationer. Det er blot at føre protokol over et system, hvor dagsordenen allerede er sat af en kombination af teknokrati, bureaukrati og institutionel selvopretholdelse. Danmark kan i bedste fald moderere sproget i konklusionerne eller finjustere rækkefølgen af punkterne på dagsordenen – men aldrig ændre den grundlæggende retning. Den slags magt er ikke politisk i egentlig forstand; den er administrativ og dermed apolitiseret.

»TILBAGE STÅR ET SYSTEM, DER HAR INTERNALISERET SYGDOMMEN OG GJORT DEN TIL EN DEL AF SIN IDENTITET«

- MITCHEL OLIVER

Betragter man Europa med den kliniske kølighed, som en læge ville anlægge over for en patient, fremstår diagnosen klar. Kontinentet lider af tre sammenvævede patologier, der tilsammen underminerer dets politiske vitalitet, økonomiske handlekraft og kulturelle integritet.

For det første er der tale om en strukturel fordrivelse af suveræniteten fra det repræsentative demokratis arena til et teknokratisk præsteskab. At den europæiske kommission – med initiativretten til al primær lovgivning – ikke står til ansvar over for vælgerne, er ikke et uheld, men en konstitutionel arkitektur, som de ikke længere kan omforme indefra. Den politiske kontrakt er dermed brudt: magten cirkulerer ikke længere mellem magthaver og opposition, men mellem forskellige grader af administrativ konsensus.

For det andet manifesterer sig en reguleringsmani. I praksis udgør den en systematisk undergravning af Europas konkurrenceevne, mens USA og Kina fortsat buldrer derudad. For dem vægter vækst, innovation og økonomisk dominans nemlig tungere end byzantinske godkendelsesprocedurer. Europa derimod udlever den gamle kejserlige drøm om at regulere sig til orden – uanfægtet af, at verden udenfor handler hurtigere og derfor mere effektivt.

For det tredje foregår der en konstant centralisering. Enhver krise – finansiel, migrationsmæssig, sundhedsmæssig, sikkerhedspolitisk – bliver et påskud for at tildele EU-institutionerne yderligere kompetencer. Det hele ledsages af en diskurs om fælles europæiske løsninger, men under denne retorik gemmer sig en implicit antagelse: at medlemslandenes historiske, kulturelle og folkelige særpræg er fejl, der bør korrigeres. Denne mentalitet er den rene negation af den europæiske idé i dens klassiske forstand, hvor folkelig suverænitet og grænser var forudsætningen for frihed.

Disse tre patologier indgår i en selvforstærkende kredsløbsøkonomi af magt. Demokratiets reduktion til et skyggeteater muliggør bureaukratiets ekspansion; bureaukratiets ekspansion kræver yderligere centralisering; og centraliseringen legitimeres af de samme kriser, som EU-systemets egen utilstrækkelighed forværrer. Tilbage står et system, der har internaliseret sygdommen, og gjort den til en del af sin identitet.

Danmarks formandskab udspiller sig derfor ikke i en neutral, værdifri kontekst. Det foregår midt i en civilisatorisk proces, hvor det politiske Europa – i klassisk forstand – er ved at blive opløst i en post-politisk struktur.

Man kan vælge at betragte dette som en uundgåelig udvikling, et skridt på vejen mod en global forvaltning af alle menneskelige anliggender. Man kan også se det som en civilisatorisk patologi, hvor af folkevalgte tekno- og bureaukrater i Bruxelles og Strasbourg fjerner de sidste rester af folkelig selvbestemmelse under påskud af at beskytte den.

Der er ingen garanti for, at kontinentet vil genfinde sin handlekraft, sin evne til at forsvare sine interesser, eller sit mod til at definere sig selv på egne præmisser. Men der er en garanti for, at et Europa, der opgiver sin folkelige forankring, også opgiver sin frihed. Og det er netop denne udvikling, Danmark som formandskabsland nu skal navigere i. Spørgsmålet er, om vi blot vil notere symptomerne, eller om vi tør se sygdommen i øjnene.

Heldigvis har mine skribenter fundet kuren.

Velkommen til **Modstrømmen 3.0**



DEN FØRSTE KUR:

Udskift eliterne med folket



BORGERNE MOD BRUXELLES' ELITE

AF JORDAN BARDELLA, FORMAND FOR RASSEMBLEMENT NATIONAL

I flere årtier har Den Europæiske Union blandet sig i vores hverdag, uden at borgerne for alvor har forstået konsekvenserne. Bag de konsensusprægede taler og løfter om et beskyttende og velstående Europa gemmer der sig i virkeligheden en teknokratisk konstruktion, som dag for dag fjerner sig fra befolkningens virkelige bekymringer.

At være kritisk over for EU's politik er ikke et udtryk for isolationisme eller afvisning. Det er et udtryk for klarhed og ansvar – nødvendigt for at bevare de europæiske nationers suverænitet, demokrati og levevis.

»I FLERE ÅRTIER HAR DEN EUROPÆISKE UNION BLANDET SIG I VORES HVERDAG, UDEN AT BORGERNE FOR ALVOR HAR FORSTÅET KONSEKVENSERNE«

- JORDAN BARDELLA

Kritik er ikke et opgør med den europæiske idé. Tværtimod vidner det om en ægte vilje til at forsvare de nationer og folk, der udgør dette kontinent. Det er vores pligt som politiske ledere at sige fra over for en union, der alt for ofte handler imod sine medlemsstaters interesser.

Den første alvorlige bekymring handler om det konstante tab af national suverænitet. Gennem årene er flere beføjelser blevet overdraget til Bruxelles. I dag stammer over halvdelen af de love, der vedtages i Frankrig, direkte fra EU-bestemmelser. Uanset om det handler om vores udlændingepolitik, energivalg, budgetregler eller landbrugsstandards, bliver vores parlament og vores regerings handlefrihed alvorligt indskrænket.

Det andet store problem er EU's migrationspolitik. Europa har svært ved at beskytte sine ydre grænser og går endda skridtet videre ved at tvinge medlemslandene til at modtage migranter – uden en forudgående reel demokratisk debat. Vedtagelsen af den nye europæiske pagt om migration og asyl er et tydeligt eksempel: I stedet for at give landene mulighed for selv at kontrollere migrationsstrømmene, vælger Bruxelles at påtvinge dem kvoter eller økonomiske sanktioner.

Denne politik virker ikke – og den skaber samtidig en dyb følelse af uretfærdighed blandt borgerne.

Klimapolitikken er også blevet en stor kilde til bekymring. Under dække af grøn omstilling indfører EU-Kommissionen flere og flere regler og forbud, som lægger et tungt pres på vores landmænd, håndværkere, erhvervsindustrien og hele vores økonomi. Den europæiske grønne pagt betyder i praksis stigende produktionsomkostninger, lukning af landbrug og en trussel mod vores energisuverænitet. Den grønne omstilling må ikke ske på bekostning af vores konkurrenceevne og livsform.

EU's økonomiske og finanspolitiske linje fortjener ligeledes kritik. Frankrig bidrager massivt til EU's budget, men er samtidig blandt de lande, der oftest straffes for ikke at leve op til Bruxelles' budgetkrav. Mens vores industri lider, vores offentlige tjenester er i krise, og vores landmænd kæmper for at overleve, bliver milliarder af euro brugt på projekter, der ligger langt fra den franske befolknings prioriteter – ja, nogle gange endda i tredjelande, som hverken deler vores værdier eller strategiske interesser.

Endelig viser EU sig hver dag ude af stand til effektivt at beskytte sine borgere, når det gælder sikkerhed og forsvar. Unionen står magtesløs over for store internationale trusler. Frontex, der burde forsvare vores grænser, er fortsat underfinansieret og ineffektiv.

»DET ER VORES PLIGT SOM POLITISKE LEDERE AT SIGE FRA OVER FOR EN UNION, DER ALT FOR OFTE HANDLER IMOD SINE MEDLEMSSTATERS INTERESSER«

- JORDAN BARDELLA

Hvis intet ændrer sig de næste fem år, vil EU fortsætte ad denne farlige kurs. Unionen vil blive mere teknokratisk og tvinge ensartede regler ned over landene – uden hensyn til de lokale forhold. Afstanden mellem eliten i Bruxelles og Europas befolkninger vil vokse yderligere. Den ukontrollerede indvandring vil tage til, der vil være markant færre landmænd, industrien vil svækkes og vores politiske beslutninger vil stadig blive truffet af institutioner, som står fjernet fra ethvert demokratisk ansvar.

EU, som det udvikler sig i dag, truer fremtiden for vores sociale, økonomiske og kulturelle modeller. At forholde sig tavs over for denne udvikling er at vælge resignationens vej. At udtrykke en fast, velbegrundet og konstruktiv kritik af EU's politik er vejen til ansvar. Det handler ikke om at afvise samarbejdet mellem europæiske nationer, men om at bringe Bruxelles tilbage på plads – som en tjenende instans for staterne, ikke over dem.

»UNIONEN VIL BLIVE MERE TEKNOKRATISK OG TVINGE ENSARTEDE REGLER NED OVER LANDENE – UDEN HENSYN TIL DE LOKALE FORHOLD«

- JORDAN BARDELLA

Tiden er inde til at forsvare et andet Europa: et Europa af nationer, som respekterer suverænitet og giver folk den grundlæggende ret til at vælge deres egen fremtid. Over for de økonomiske, migrationsmæssige, miljømæssige og sikkerhedsmæssige udfordringer, vi står overfor, er det denne vision, vi vil kæmpe for – med fast beslutsomhed.



DEN GLOBALE ELITE TILHØRER FORTIDEN

AF TOM VAN GRIEKEN, FORMAND FOR VLAAMS BELANG

Kære Danmark

Jeg er nødt til at begynde med at undskylde over for jer – over for jer alle sammen. Ikke som formand for Vlaams Belang, og heller ikke som flamsk medlem af vores fælles europæiske politiske familie. Nej, jeg vil gerne undskylde for nogle af de ting, vi har eksporteret. Og nej, det handler ikke om chokolade eller øl – men om de europæiske embedsmænd, Belgien har sendt afsted gennem årene. Begge de ikke-folkevalgte formænd for Det Europæiske Råd – Herman Van Rompuy og Charles Michel. Men mest af alt føler jeg behov for at undskylde for den værste politiske eksportvare af dem alle: det liberale sludrechatol, Guy Verhofstadt.

Ingen af dem repræsenterer store folkelige bevægelser eller partier, der rent faktisk vinder valg. Alligevel belærer de Europas folkevalgte politikere. Folk som Guy Verhofstadt, der hævder sig selv på bekostning af hele nationer. Hvad bilder de sig ind? Folk, der taber valg efter valg i deres eget land, føler sig tilsyneladende stadigvæk kaldet til at belære dem, der rent faktisk vinder valg i deres egne lande.

Vi konservative bør efterhånden have luret globalisternes strategi. Vi har en fælles forpligtelse til at afsløre EU-elitens ideologi.

»VI HAR EN FÆLLES FORPLIGTELSE TIL AT AFSLØRE EU-ELITENS IDEOLOGI«

- TOM VAN GRIEKEN

Tidligere formand for Europa-Kommissionen, Jean-Claude Juncker (for en gangs skyld ikke en belgier), forklarede det – i et sjældent øjeblik af ærlighed – hvordan det hele fungerer. Jeg citerer: "De fleste forstår ikke, hvad EU har besluttet, og hvis ingen gør oprør, fortsætter vi skridt for skridt, indtil der ikke er nogen vej tilbage." Og det er præcis det, de gør. Når vores kontinent, Europa, gennemgår svære tider, lyder løsningen altid: "Vi har brug for mere politisk union, mere magt til EU." Og når det går godt, siger de nøjagtigt det samme: "Vi har brug for mere politisk union, mere magt til EU." Så det er ligegyldigt, om det går godt eller skidt – i deres øjne er svaret altid det samme: mere magt og centralisering i EU, og mindre suverænitæt til de enkelte lande.

Den barske sandhed er, at EU aldrig har været løsningen. De havde ingen løsning på finanskrisen. Ingen løsning på migrationskrisen. Ingen løsning på sundhedskrisen. Og i dag har de ingen løsning på energikrisen. Den nuværende Europæiske Union er ikke løsningen – den er problemet. Derfor har vi brug for mindre centralisering og mindre magt til EU – og i stedet flere frie og suveræne nationer, der samarbejder på egne vilkår.

»DEN NUVÆRENDE EUROPÆISKE UNION ER IKKE LØSNINGEN – DEN ER PROBLEMET. DERFOR HAR VI BRUG FOR MINDRE CENTRALISERING OG MINDRE MAGT TIL EU«

- TOM VAN GRIEKEN

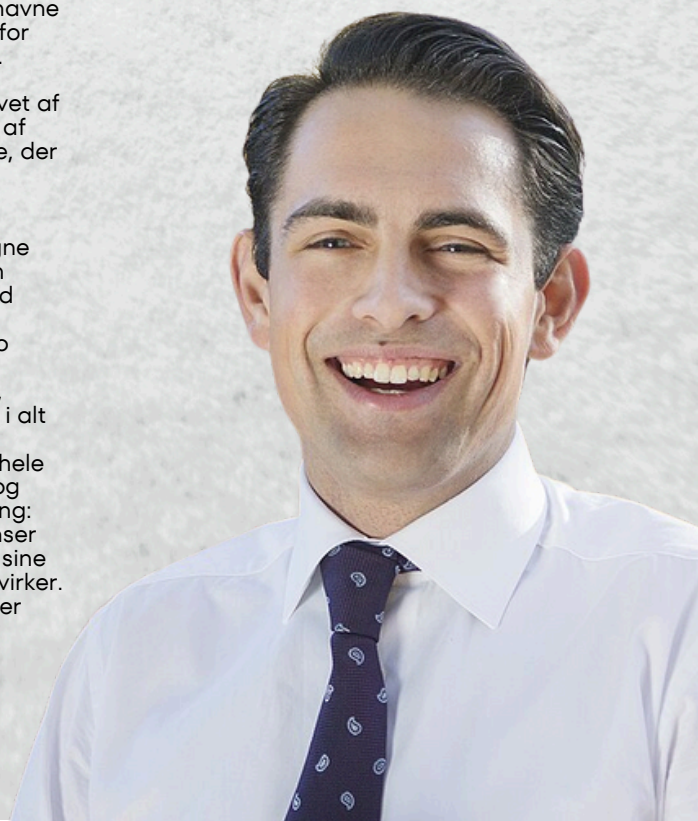
Den globalistiske idé om, at én model passer til alle, har aldrig virket i Europa – og den kommer aldrig til det. Marxister, imperialister, globalister – de bygger alle deres verdenssyn på økonomi. De ser mennesker som universelle, økonomiske enheder. De tror på samfund, der kan konstrueres socialt, og de ønsker at nedbryde de organiske samfund og traditioner, der er vokset frem gennem historien. Vi har hørt det hele før. Historien skal skrives om. Statuer skal rives ned. Gadenavne skal ændres. Vores traditioner er for gammeldags og hører fortiden til.

Men vores bevægelse er ikke drevet af bekvemmelighed – den er drevet af overbevisning. Vi er en bevægelse, der siger: "Nu er det nok med globalismen." Nok med rodløs kosmopolitisme. Nok med elitære regeringer, der glemmer deres egne borgere og deres fremtid. For den største trussel mod vores samfund kommer ikke kun udefra – den nedbrydes også indefra. Vores tro bliver gjort til grin, vores familier opløses, vores børn indoktrineres, vores grænser udviskes. Og oven i alt det bliver vores stemmer kvalt. Alligevel har de valgsejre, vi ser i hele Europa – på nationalt, regionalt og lokalt niveau – lært os én vigtig ting: Mod virker. At beskytte sine grænser virker. At stå op for sin familie og sine børn virker. At kæmpe for sit folk virker. Og den simple sandhed skræmmer venstrefløjen.

Frygt er en reaktion, mod er en beslutning. Og dem, der modsætter sig venstrefløjens ødelæggende fremmarch, har brug for mod til at stå op for det, de tror på. Ofte føles modstanden som en håbløs kamp – som om man står alene i en verden, der har besluttet, at alt det, vi står for, alt det, vi kender og elsker, skal kastes på bålet, og at de har samlet brænde i årtier. Men vi har en pligt til at minde dem, der tager kampen op, om, at de ikke står alene. Millioner af europæere står bag dem. Millioner kæmper den samme kamp.

Det er ikke en kamp imod nogen – det er en kamp for vores land og for vores folk. En kamp for vores kultur, vores arv og vores fremtid. Det er ikke bare modstand. Vores voksende bevægelse viser, at det er en ægte genopblomstring. Globalisterne tilhører fortiden. Vi konservative, vi patrioter – vi er begyndelsen på fremtiden.

Det bliver ikke nemt. Ligesom deres angreb er rettet mod selve kernen i vores arv – det sidste, der er tilbage af vores kultur i denne postmoderne verden – vil vores modstand uundgåeligt provokere en fjende, der tror, han allerede har vundet. De vil angribe os med smædekampagner, retssager og hele det statsapparat, de sidder på. Så fat mod. Vis dit mod hver eneste dag. Vores modkulturelle bevægelse er kun lige begyndt. Og vi er mere end klar til at tage kampen op.



DEN ANDEN KUR:

Deregulér kontinentet

OUFIPO



KONTINENTET DER KVÆLER SIG SELV

AF MORTEN MESSERSCHMIDT, FORMAND FOR DANSK FOLKEPARTI

Statsministeren sagde det selv: "Europa regulerer, mens Kina kopierer, og USA innoverer." Men diagnosen er for forsigtig. Europa er ikke blot reguleringstung – EU's bureaukratiske overstyring har gjort kontinentet mindre frit, mindre konkurrencedygtigt og mere udsat.

I Danmark bruger virksomheder nu 90.000 årsværk og over 49 mia. kr. årligt på at overholde regler, hvoraf en betydelig andel er udløst af EU-lovgivning. Det svarer til hele indbyggerantallet i en dansk provinsby på fuld tid – blot for at servicere systemet. EU's forsøg på at regulere sig til fremskridt har haft den modsatte effekt. Små og mellemstore virksomheder drukner i krav om ESG-rapportering, løngennemsigthed, bæredygtighedsdokumentation, cookie-samtykker, GDPR-implementering og automatiske tidsregistreringssystemer. Meget få skaber reelt værdi. Alle skaber omkostninger.

Sandheden er, at Europa som kontinent er ved at blive irrelevant. Ikke fordi vi mangler ressourcer eller talent, men fordi vi i stedet for at gøre det lettere at drive virksomhed og konkurrere globalt, har indrettet os som en offentlig kontrolinstans over os selv. Vi er gået fra det frie marked til det filtrerede marked. Derfor er det ikke overraskende, at EU's økonomiske vækst halter bagud i forhold til USA, og at Kina fortsat æder sig ind på verdensøkonomien. Men hvor USA møder Kina med investeringer, innovation og strategiske alliancer, sender EU spørgeskemaer. Det er farligt. For Kina er ikke blot en konkurrent – det er den største geopolitiske trussel i det 21. århundrede.

»SANDHEDEN ER, AT EUROPA SOM KONTINENT ER VED AT BLIVE IRRELEVANT«

- MORTEN MESSERSCHMIDT

Vi så det allerede i 2020, da Kina angreb Australien økonomisk med boykotter og straffetold. Ikke for at vinde markedsandele, men for at presse en demokratisk stat til tavshed. Det blev startskuddet til idéen om en økonomisk musketered, som vi kender det fra NATO. Hvis ét frit land angribes økonomisk, skal alle andre stå sammen i kollektivt svar – ligesom i NATO's artikel 5 – men handelspolitisk, ikke blot militært.

Dette vil kunne samle langt hovedparten af de vestligt orienterede økonomier – også udenfor Vesten, og reelt udgøre en modpol til Kina.

Men det kræver, at vi som europæere har noget at forsvare – økonomisk. Og her svigter EU. Når reglerne bliver så omfattende, at virksomheder må hyre jurister blot for at sende en faktura over grænsen, har det indre marked mistet sin funktion. Når dansk fødevareproduktion må kassere tusindvis af tons mad pga. formalia, mens udenlandske konkurrenter slipper uden om, har vi reelt opgivet vores egen konkurrenceevne. Når innovationsdrevne virksomheder ser mod USA for kapital og vilkår, er det fordi Europa ikke længere tror på dem.

»KINA ER IKKE BLOT EN KONKURRENT – DET ER DEN STØRSTE GEOPOLITISKE TRUSSEL I DET 21. ÅRHUNDREDE«

- MORTEN MESSERSCHMIDT

EU har i de seneste år lanceret taksonomier, bæredygtighedsforordninger og tvungne rapporteringsstandarder, der alle hviler på noble motiver – men som i praksis spænder ben for netop de aktører, der skal løse kriserne. Som Dansk Erhverv dokumenterer, er særligt GDPR, arbejdstidsdirektivet og løngennemsigthedsdirektivet blandt de mest byrdefulde og innovationshæmmende. EU lover "better regulation", men leverer "more regulation".

I stedet burde vi bruge vores kræfter på det, der virker: frihandel med USA, teknologipartnerskaber med Taiwan og Sydkorea og en fælles front mod kinesisk tvangsøkonomi. Det kræver, at EU aflægger sin reguleringstro og genopdager tillid – til virksomheder, til markeder og til medlemsstater.

Reagan sagde engang: "The nine most terrifying words in the English language are: I'm from the government, and I'm here to help." EU's svar på enhver krise synes at være: "Vi er fra Kommissionen – og vi har et direktiv."

Enten bliver EU et reguleringsimperium, der dør i sin egen tyngde. Eller også vælger vi at genoplive det oprindelige formål med samarbejdet – frihed, fælles ansvar og konkurrencekraft. Der er brug for et nyt europæisk lederskab. Ikke et, der styrer, men et, der frigør. Draghi rapporten har peget på det, vi andre har sagt i årtier. Men spørgsmålet er, om EU som institution forstår at reagere. I et land ville folket vælge en ny regering, der ville sætte en ny retning. Men EU er som bekendt ikke noget land. Tværtimod er EU det modsatte eller endnu værre. Det er en overstatsligt reguleringsmyndighed, der nu direkte forhindrer lande i at udøve det potentiale, som en fri nation har.

For er der for alvor nogen, der tror, at et flertal i EU-kommissionen tør at fremlægge de fornødne reformer, at et flertal i Rådet vil bakke dem op og et flertal i EU-parlamentet ikke vil stille sig i vejen? Næppe. EUs regulatoriske processer går begge veje. Reelt er Europas bedste håb, at en række eu-lande går sammen om at forkaste EUs skadelige regulering. Bryder reglerne for at sætte en ny retning. For det handler faktisk om at redde Europa fra EUs skadelige regulering. De seneste 20 år er EU sejlet totalt agterud af både Kina og USA. Det handler ikke kun om penge. Det handler om magt – militært, teknologisk, sundhedsmæssigt. Det handler om at holde sig relevant i fremtiden. Og lige nu er EU godt i gang med at gøre Europa til det 21. århundredes mindst relevant kontinent i verden.



FÆRRE REGLER - FLERE PENGE

AF MALTE LARSEN, FHV. POLITISK RÅDGIVER FOR PATRIOTS FOR EUROPE

Danmark har nu overtaget EU-formandskabet i en union, der taler varmt om vækst, innovation, oprustning og global konkurrence – men som stadigvæk spænder ben for netop det.

I årtier har unionens bureaukratiske overregulering nemlig forårsaget et særdeles alvorligt tab af velstand, vækst, innovation og konkurrenceevne, som det udførligt er beskrevet i den nedslående men ikke overraskende Draghi-rapport fra 2024. I 1980 stod Europa således for en fjerdedel af verdens BNP. I dag er vi under 15 %. I samme periode har USA og Asien buldret frem. Vi bliver hægtet af – og det er ikke fordi vi mangler talent, teknologisk evne eller særlige råstoffer i jorden.

Det skyldes i stedet, at vores virksomheder drukner i meningsløse og disproportionale regler fra EU. Virksomhederne kvæles i papir, paragraffer og påbud fra EU-bureaukratiet i form af direktiver, forordninger og aktivisme fra EU-domstolen.

Derfor kan virksomheder i EU ikke følge med, når væksten buldrer derudaf i resten af verden. For mens en amerikansk virksomhed kan bruge en stor del af overskuddet på at udvikle og investere, skal en markant større del af overskuddet i en virksomhed placeret i EU bruges på at overholde EU's vidtforgreneede regelkomplekser – overskud der kunne være gået til udvikling, innovation og flere medarbejdere.

»I 1980 STOD EUROPA SÅLEDES FOR EN FJERDEDEL AF VERDENS BNP. I DAG ER VI UNDER 15 %. I SAMME PERIODE HAR USA OG ASIEN BULDRET FREM«

- MALTE LARSEN

Derfor kan virksomheder i EU ikke følge med, når væksten buldrer derudaf i resten af verden. For mens en amerikansk virksomhed kan bruge en stor del af overskuddet på at udvikle og investere, skal en markant større del af overskuddet i en virksomhed placeret i EU bruges på at overholde EU's vidtforgreneede regelkomplekser – overskud der kunne være gået til udvikling, innovation og flere medarbejdere.

Tag f.eks. EU's CSDD-direktiv, som vil tvinge virksomheder til at overvåge og dokumentere menneskerettigheder og miljøforhold gennem hele deres globale værdikæde. Lyder det nobelt? Måske. Men i praksis er det absurd. Hvordan skal en mellemstor møbelproducent i Herning kunne garantere, at en underleverandør i Indonesien ikke bruger børnearbejde hos sin underleverandørs underleverandør? Det er fuldkommen disproportionale og urealistiske krav at stille til almindelige virksomheder – og det koster.

Et andet eksempel er kravene om arbejdstidsregistrering, som EU's aktivistiske domstol har påtvunget medlemslandene. Virksomheder skal nu føre detaljerede registre over medarbejders arbejdstid – time for time. Det gælder også den lille tømrermester i Slagelse med fire ansatte og nul kontorfolk. Det er kontrol frem for tillid. Bureaukratisk ensretning frem for fleksibilitet.

Andre regelkomplekser som GDPR og CSRD (bæredygtighedsrapportering) stiller ligeledes store og byrdefulde krav, som tærer på virksomhedernes ressourcer. Det koster nemlig kassen i både interne og eksterne ressourcer, når virksomheder skal hyre revisorer til at lave bæredygtighedsregnskaber og advokater til at sikre compliance med GDPR-junglen.

Dansk Industri har anslået, at EU-regulering samlet koster dansk erhvervsliv over 29 milliarder kroner om året. Det er ikke småpenge. Det er milliarder, der kunne være brugt på investeringer, udvikling, innovation og arbejdspladser. Og det er en byrde, der afholder dygtige erhvervsdrivende og virksomheder fra at etablere sig i Danmark, hvor de kunne bidrage til vores samfund. Alt dette vidner om, hvordan EU har glemt sin kerneopgave: at fremme frihandel, frivilligt samarbejde og vækst blandt medlemslandene. I stedet forsøger EU at redde hele verden fra alle uretfærdigheder og dårligdomme ved at pålægge almindelige virksomheder et exceptionelt byrdefuldt ansvar for verdens tilstand. Med den konsekvens, at EU bliver fattigere, mens der reelt ikke gøres en nævneværdig forskel for verdens tilstande i det større billede – hverken for klimaet eller menneskerettighederne. Og det er ikke kun virksomhederne, der betaler prisen. Konsekvenserne berører os alle. Og på den globale og geopolitiske scene mister Europa også sin betydning.

Krigen i Ukraine trækker ud pga. Europas rustne forsvar, og i den enkelte husholdning bliver købekraften mindre som følge af den stagnerende vækst. Samtidig falder vi bagud på afgørende teknologier såsom kunstig intelligens, fordi alle større tech-virksomheder vælger at placere sig uden for EU. Dertil går vi glip af et stort potentiale i form af virksomheder og produktive individer, som fravælger EU til fordel for mindre regulerede lande.

Nu hvor Danmark har overtaget formandskabet, er det derfor afgørende, at der sættes gang i den omfattende deregulering, som mange snakker om, men som der ikke gøres meget ved. Vi skal gøre det klart, at EU skal være et vækstprojekt – ikke et formynderprojekt. Samtidig må det gøres det klart, at EU skal have et større fokus på de væsentlige og grænseoverskridende problemstillinger såsom at sikre et konkurrencedygtigt kontinent og at stoppe den illegale massemigration gennem menneskesmuglere fra Afrika og Mellemøsten til Europa - og samtidig droppe bestræbelserne på i strid med subsidiaritetsprincippet at regulere anliggender, som helt naturligt kan bestemmes i medlemslandene, f.eks. regler om barsel og plastiksugerør.

Europa har kort sagt brug for færre paragraffer, mere fleksibilitet og et fokus på det væsentlige. Hvis EU skal overleve som et indflydelsesrigt og velstående kontinent, må vi turde gøre op med vanetænkningen. Mere regulering er ikke løsningen – det er problemet. Tiden er inde. Danmark må vise vejen.



DEN TREDJE KUR:

Magten skal tilbage til medlemslandene



GRÆNSERNE SKAL LUKKES

AF AFRODITI LATINOPOULOU, FORMAND FOR VOICE OF REASON

Europa står ved en farlig skillevej. Under ledelse af ikke-folkevalgte bureaukrater i Bruxelles bevæger EU sig mod en farveløs og ansigtsløs konstruktion, hvor nationale identiteter opløses, suveræniteten forsvinder, og borgerne reduceres til forhindringer for et urealistisk, utopisk projekt. Masseindvandringen – som i øvrigt er ulovlig – forandrer vores samfund uden folkets samtykke, mens ytringsfriheden indskrænkes i den politiske korrektheds navn. Europas sjæl – nationerne, kulturerne og den kristne arv – er langsomt ved at forsvinde.

Men denne dystre fremtid kan undgås. Et andet Europa er muligt – et Europa af nationer, der samarbejder med gensidig respekt, og som ikke blot underkaster sig hinanden. Et Europa, hvor grænserne værnes om, traditionerne holdes i hævd, og beslutningerne træffes af regeringer, der står til ansvar over for deres egne borgere. Rundt omkring på kontinentet rejser patriotiske stemmer sig, og stadig flere kræver deres nationer tilbage. Tiden er inde til, at Europa husker sin storhedstid: stolte nationer, frihed og tidløse værdier.

»RUNDT OMKRING PÅ KONTINENTET REJSER PATRIOTISKE STEMME SIG, OG STADIG FLERE KRÆVER DERES NATIONER TILBAGE. TIDEN ER INDE TIL, AT EUROPA HUSKER SIN STORHEDSTID: STOLTE NATIONER, FRIHED OG TIDLØSE VÆRDIER«

- AFRODITI LATINOPOULOU

Kristendommen – Europas åndelige fundament – er under pres som aldrig før. Kirker vanhelliges, klostre trues, og troen skubbes til side. Fra Konstantinopel til Balkan er signalerne tydelige: vores åndelige arv ses som en trussel. Ekstremister erklærer åbent deres hensigter, mens Europa forholder sig tavst. Vores egen tolerance er blevet vendt mod os selv. Men det kan ikke fortsætte. Europa må beskytte sin tro og kultur - og straffe regimer, der angriber kristne samfund, og fjerne radikale netværk, der opererer inden for landenes egne grænser.

Grækenland står i frontlinjen i denne kamp. Vores suverænitæt udfordres dagligt – fra tyrkiske provokationer i Det Ægæiske Hav til bølger af illegale migranter på vores mange øer. Alligevel reagerer politikerne i Athen ofte tøvende og halvhjertet. Når Tyrkiet underskriver ulovlige aftaler, nøjes man med protester. Når strategiske energiprojekter droppes, adlyder regeringen i stilhed. Den græske suverænitæt reduceres ofte til et administrativt spørgsmål fremfor at være en urokkelig grænse.

Den illegale indvandring afslører både EU's og den græske regerings totale svigt. Grækenland er blevet indgangsporten til illegal indvandring og flere af vores øer er blevet forvandlet til kolossale flygtningelejre. Staten tilbyder husly, fordele og bistand til dem, der bryder loven. Andre lande udviser, bygger heg og håndhæver orden. Grækenland derimod bøjer sig for Bruxelles' politiske krav – selv når de skader vores nationale interesser. Det må høre op.

»FLERE AF VORES ØER ER BLEVET FORVANDLET TIL KOLOSSALE FLYGTNINGELEJRE«

- AFRODITI LATINOPOULOU

Løsningen er klar: Grænserne skal lukkes. De åbne modtagecentre, der fungerer som flygtningemagneter, skal nedlægges. Alle incitament og privilegier må fjernes. Den ulovlige indtrængen skal mødes med nultolerance. De illegale indvandrere skal tilbageholdes og udvises. Hvis vi beslutter os for at tillade indvandring i et begrænset omfang skal det være kontrolleret og udelukkende under græsk kontrol. Det er ikke et uretfærdigt krav. Vi er bare fast besluttet på at beskytte vores fædreland.

Krisen er ikke kun territorial og social – den er også kulturel. Vores identitet, sprog, ortodokse tro og historie er ikke blot minder fra fortiden, men levende fundamenter. Forfatningen i Grækenland anerkender kirkens særlige rolle, fordi den uløseligt er knyttet til nationen. Vi skal turde fremme vores tradition uden skyldfølelse – i skolen, i samfundet og i det offentlige rum. Hellenismen er en kilde til stolthed, og vi skal ikke undskyldte for den.

Europa, som det ser ud i dag, har rykket sig langt væk fra sit oprindelige formål. Vi er ikke imod Europa, men vi siger nej til et EU, der kvæler sine nationer og afskaffer friheden. Som jeg ser det, må Grækenland være med til at stå i spidsen for en europæisk opvågning, der giver magten tilbage til folkene og deres hjemlande.

»LØSNINGEN ER KLAR: GRÆNSERNE SKAL LUKKES«

- AFRODITI LATINOPOULOU

Det er også målet for mit parti, Voice of Reason: At sætte Grækenland i centrum af udviklingen mod det bedre igen. Ikke blot som passiv tilskuer, men som aktiv forsvarer af fædreland, tro og familie. Vi tror på et Grækenland, der er sikkert, suverænt og stolt. Et Grækenland, der ikke beder om international medlidenhed, men kræver respekt. Et Grækenland, der igen giver tilværelsen mening til den enkelte græker. For at nå dertil, har vi brug for lederskab, mod, politik med principper og et folk, der er klar til at vise, at de har fået nok.

De kommende år vil afgøre, om medlemslandene og deres borgere forbliver suveræne, eller om vi opsluges i globaliseringens kaos. Voice of Reason bøjer sig ikke. Vi tier ikke. Vi vil kæmpe for vores fædreland, vores historie og vores børns fremtid. Grækenland må ikke underkaste sig. Målsætningen er atter at gøre Grækenland til en stolt nation igen.



EUROPA SKAL TILHØRE SINE EGNE FOLK

AF ANDRÉ VENTURA, FORMAND FOR CHEGA

Europa står ved en skillevej. Som formand for CHEGA – Portugals hurtigst voksende politiske kraft – mener jeg, det er afgørende, at vi fastholder den EU-kritiske kamp. Ikke for nostalgis skyld, og ikke fordi vi er imod samarbejde, men fordi EU's nuværende kurs truer demokratiets, suverænitets og identitetens fundament i hele Europa.

EU har bevæget sig faretruende langt væk fra sit løfte om fredeligt samarbejde mellem suveræne nationer. Det, der begyndte som et fælles marked, er blevet til en omfattende bureaukratisk overbygning, der vil bestemme, hvordan landene skal styres, tale, bruge penge – og endda tænke.

»EU HAR BEVÆGET SIG FARETRUENDE LANGT VÆK FRA SIT LØFTE OM FREDELIGT SAMARBEJDE MELLEM SUVERÆNE NATIONER«

- ANDRÉ VENTURA

I fremskridtets navn blander ikke-folkevalgte institutioner sig – især Kommissionen og EU-Domstolen – i nationale lovgivninger, hvor de omgår de demokratiske spilleregler og underminerer lokale kulturer. Samtidig baner tiltag som forordningen om digitale tjenester vejen for EU-dækkende censur, hvor "misinformation" blot defineres som alt, der sætter spørgsmålstejn ved den officielle linje.

Lige nu står de EU-kritiske partier med tre helt centrale opgaver. Først og fremmest skal vi forsvare den nationale suverænitet. Vi skal genvinde kontrollen over nøgleområder som indvandring, familierpolitik, energi og uddannelse – områder, som EU i stigende grad tager til sig under betegnelsen "delt kompetence". Dernæst skal vi genoprette den demokratiske legitimitet. Europas borgere skal ikke regeres af teknokrater. Det eneste folkevalgte EU-organ – Parlamentet – bør styrkes, mens Kommissionen skal begrænses og vende tilbage til en støttende rolle, ikke en styrende. Og så skal vi beskytte ytringsfriheden. Bruxelles' ideologiske ensretning truer mangfoldigheden. Loven mod såkaldt hadtale er så bredt formuleret, at den giver mulighed for censur af konservative, traditionelle eller blot anderledes synspunkter – særligt når det handler om migration, køn og familie.

Men udviklingen er ved at vende. I Portugal skrev vi historie i marts 2024, da CHEGA blev næststørste parti, sikrede os 60 mandater og overhalede det tidligere dominerende Socialistparti. Det var ikke en tilfældighed. Det var en tydelig afvisning af ideologisk tvang, bureaukratisk formynderi og en politisk klasse, der har tiet om EU's overgreb.

Det er ikke kun i Portugal. Over hele Europa – fra Polen til Frankrig, fra Sverige til Østrig – vinder lignende bevægelser frem. Hvis der var EU-valg i dag, ville magtbalancen i Europa-Parlamentet se markant anderledes ud. Patriot og fortalere for national suverænitet ville give stemme til millioner.

For lande som Portugal er centraliseringen i EU kommet med en høj pris. I integrationens navn har vi afgivet store dele af vores suverænitet – ikke kun i lovgivningen, men også i vores identitet.

Vi blev tvunget til at opgive vores maritime kald – en af Europas ældste og mest strategiske styrker. EU's fiskeripolitik smadrede store dele af vores flåde, og landbrugskvoter tømte vores landområder. De mange løfter om "modernisering" blev til afhængighed af støtteordninger – et folk af sømænd, bønder og iværksættere blev gjort til klienter i et bureaukratisk system.

»FOR LANDE SOM PORTUGAL ER CENTRALISERINGEN I EU KOMMET MED EN HØJ PRIS. I INTEGRATIONENS NAVN HAR VI AFGIVET STORE DELE AF VORES SUVERÆNITET – IKKE KUN I LOVGIVNINGEN, MEN OGSÅ I VORES IDENTITET«

- ANDRÉ VENTURA

Portugals atlantiske placering – engang udgangspunkt for handel og opdagelser – er blevet overset i stedet for udnyttet. EU har aldrig haft en reel plan for at gøre Portugal til centrum for innovation eller energi. I stedet er vi blevet sat udenfor, holdt fast i regler, vi ikke har været med til at skrive, og aftaler, vi ikke har fået lov at deltage i.

Vi bliver set som Europas udkant – men i virkeligheden er vi dens maritime midtpunkt. At EU nægter at anerkende den sandhed, svækker ikke kun Portugal, men hele det europæiske projekt.

Hvis den nuværende føderalistiske kurs får lov at fortsætte uden modspil, ender EU som en overstatslig konstruktion med minimal demokratisk legitimitet, en ideologisk maskine uden plads til uenighed, en struktur, der skubber nationale parlamenter og vælgere ud på sidelinjen og et bureaukrati, der belønner underkastelse frem for vision.

Hvis vi vil bremse den udvikling, må vi derfor kræve traktatreformer, så nærhedsprincippet bliver genoprettet, indgå alliancer på tværs af medlemslande for at forsvare lokal beslutningsret, styrke de nationale parlamenter som det sande centrum for politisk suverænitet og frem for alt genvinde stoltheden over vores kulturelle, historiske og civilisatoriske rødder.

Europa skal tilhøre sine egne folk. For vores sag er ikke imod Europa – den er for Europa i den mest ægte betydning: et Europa af nationer – suveræne, forskellige, stolte. Et Europa, der bygger på samarbejde uden at slette identiteter. Et Europa, der løfter alle sine borgere – ikke kun de centrale magter og deres ideologiske partnere.

Vi ønsker samarbejde, ikke tvang. Vi ønsker dialog, ikke censur. Vi ønsker demokrati, ikke teknokrati. Tiden er kommet til at stå fast. For suverænitet. For sandheden. For Europa.



REPORTAGEN

TAG MED MODSTRØMMEN TIL ROM



»GØR HVAD DER ER NØDVENDIGT FOR AT EUROPA OVERLEVER«

AF MITCHEL OLIVER, CHEFREDAKTØR PÅ MODSTRØMMEN



Modstrømmen var på pletten i Rom, hvor Patriots for Freedom konferencen løb af stablen

I det senmoderne Europa, hvor nationalstatens suverænitet fortrænges af overstatslige teknokratier, og hvor begreber som grænse, folk og civilisationsbevarelse reduceres til retoriske levn, vokser en ny politisk bevidsthed frem. Den er intellektuel i formen, men eksistentiel i sit anliggende. Det var netop for at indfange konturerne af denne bevidsthed, at Modstrømmen tog til Rom.

Anledningen var konferencen Patriots for Freedom – en samling af unge, højreorienterede intellektuelle og nationale tænkere fra hele Europa. Der var ingen partifaner. Ingen slogans. Ingen performative identitetsmarkører. Til gengæld kunne man finde en samstemt, om end nuanceret, erkendelse af, at Vesten befinder sig i en fase, hvor man ikke længere blot diskuterer politiske valg, men overlevelsestrategier.

Konferencens program omhandlede netop dette: Hvordan genopretter man en civilisations evne til at afgrænse, forsvare og definere sig selv – i en tid, hvor dens moralske infrastruktur er blevet dekonstrueret af kosmopolitisk ideologi, postnational identitetspolitik og migrationsfremmende humanitarisme? Det var med dette afsæt, at debatten om Europas ydre grænser ikke blot blev en grænsediskussion i klassisk geopolitisk forstand, men en decideret civilisationsdiagnose.

At netop Rom var konferencens værtsby, var langt fra tilfældigt. Rom er ikke blot resterne af et imperium; den er den arkitektoniske og politisk-juridiske arv, hvorfra idéen om Europa som civilisationsprojekt udsprang fra.

Rom udgør både en materiel og åndelig kontrast til den samtidige europæiske mentalitet, hvor hverken kontinuitet, vertikal autoritet eller civilisatorisk suverænitet længere har nogen intuitiv legitimitet. Mens nutidens institutioner opererer med rettighedsretorik og moralsk selvudslettelse som førstprincipper, vidner Rom om det stik modsatte: At civilisation er noget, der skal hævdes – om nødvendigt med magt.

Konferencens implicitte præmis var da også klar: Hvis Europa vil overleve som andet end et marked, må det genlære, hvad Rom forstod og praktiserede: At uden grænser, ingen orden. Uden orden, ingen identitet. Og uden identitet, ingen civilisation.

Konferencen omhandlede det, kun få tør sige højt: Masseindvandringen er en uhelbredelig sygdom, der både presser Europa indefra og udefra.

Sygdomsmetaforen skal i sagens natur ikke forstås biologisk, men nærmere strukturelt. For masseindvandringens destruktive potentiale ligger både i antallet af migranter, man lukker ind, men også i det normative paradigme, der tillader og legitimerer den: idéen om grænseløshed som etisk norm, om afnationalisering som global progression og om folkelig opløsning som inklusion.

Flere oplægsholdere insisterede på dette grundlæggende skifte: At den moderne migrationspolitik ikke længere er en fejlslagen balance mellem integration og åbenhed, men en ideologisk besluttet overgang fra nationalstat til befolkningsadministration.

Det gælder ikke mindst EU, som i stigende grad fremstår som administrator af befolkningsstrømme snarere end garant for folkelig suverænitet. Og netop dette gør spørgsmålet om grænser fundamentalt: Ikke som en teknisk foranstaltning, men som et civilisatorisk imperativ.

Det var imidlertid under Eva Vlaardingerbroeks tale, at konferencens politiske og eksistentielle nervetråd blev trukket skarpest op: "Den globale elite og de venstreorienterede medier, der dækker over dem, vil aldrig kunne lide os. Så stop med at være pæn og venlig – og gør det, der er nødvendigt for at Europa overlever."

Hendes tale – præcis, ubesmykket, uden tilkaldt patos – formulerede med kirurgisk klarhed det, der adskiller hende fra den progressive liberalisme og den alt for pæne konservatisme, som længe har defineret sig selv i forhold til venstrefløjens præmisser. Hvor det postmoderne centrum stadig opererer med et håb om anerkendelse fra systemets gatekeepere, var Vlaardingerbroeks udgangspunkt det stik modsatte: At man må vælge mellem selv at leve et bekvemt liv uden at tage de nødvendige kampe – det er naturligvis det kyniske og egoistiske valg – eller man må vælge at kæmpe for sin civilisations overlevelse.

Hun talte ind i en civilisationsdiagnose, der ikke søger reform, men rekonstruktion. Ikke tilpasning, men afgrænsning. Der var ikke tale om vrede – som medierne i øvrigt gør en dyd ud af at kalde det – men nærmere om alvor.



Eva Vlaadingerbroek taler foran en fyldt spejlsal for enden af Den Spanske Trappe i Rom

En alvor, der bygger på erkendelsen af, at man ikke kan føre forhandling med dem, der anser din blotte eksistens for illegitim.

Resten af konferencens programpunkter bestod af paneler med fokus på konkrete politiske værktøjer til suverænitetssgenopbygning: grænsehegn, maritim afskrækkelse, nationale veto-mekanismer og konventionel modstand mod domstolsaktivisme.

Men vigtigere end de enkelte, praktiske løsningsforslag var grundtendensen: at grænser ikke alene skal eksistere, men håndhæves. At migration skal reduceres til et absolut minimum. At Europas territorium ikke er til forhandling, og at ingen har ret til adgang til en kultur, de ikke ønsker at blive en fuldgyltig del af.

Der blev talt om repatriering som realpolitisk nødvendighed. Om renationalisering af asylsystemet. Og om kulturel selvoverlevelse som et spørgsmål, der ikke længere kan udskydes af hensyn til den humanistiske selvgothed, som præger vestlige medie- og embedsapparater.

Rom, som lagde scenen for konferencen, vidner om noget, vores samtid nægter at erkende: at civilisationer ikke kun dræbes af ydre fjender, men også af indre tøven.

Hvis Patriots for Freedom var noget, var det netop dette: en insisteren på at tænke i kontinuitet, hvor andre taler om forandring. En modbevægelse, ikke blot mod masseindvandringens praktiske konsekvenser, men mod hele den antropologiske nedrivning, som den moderne filosofi hviler på.

Det bemærkelsesværdige ved konferencen var ikke blot dens tematiske præcision, men dens ideologiske spændvidde inden for højrefløjens intellektuelle spektrum. Der var ikke tale om en homogen nationalkonservatisme, men en bevidst og refleksiv pluralitet, hvor deltagere fra forskellige europæiske nationer bragte forskellige erfaringer og strategiske tilgange til bordet – forenet af et fælles mål: grænser som civilisatorisk nødvendighed.

Forskellen lå i metoderne, ikke i diagnosen. Hvor nogle pegede på øget statslig magtanvendelse, repatriering og juridisk afkobling fra internationale konventioner, insisterede andre på kulturel revitalisering og demografisk bevidsthed som forudsætning for overlevelse.

Fælles var en erkendelse af, at den nuværende orden – det vi kalder det liberale demokrati – har udviklet sig til et postnationalt forvaltningssystem, hvor suverænitet opfattes som et problem, og hvor kulturel homogenitet næsten er ulovligt.

Men netop derfor blev Rom – ikke Bruxelles, ikke Strasbourg – rammen om konferencen. For hvor EU kun formår at se fremad, pegede Patriots for Freedom tilbage på netop det, Vesten har forladt: et hierarki, hvor borgerrettigheder ikke gives til hvem som helst.

Da konferencens sidste oplæg var afsluttet, begyndte deltagerne langsomt at forlade spejlsalen. Uden hast. Uden behov for afrunding i klassisk forstand. Uden sammenfatning, fordi det, der skulle siges, allerede var blevet sagt – og forstået.

Udenfor var aftenen faldet på og den gyldne time kastede et sidste lys over kejserstatuer og sandstensfacader. I den lune aftenslumring, gik deltagerne hver til sit. Der blev ikke udvekslet store løfter og intet fælles manifest blev vedtaget. Men i blikkene lå en vished om, at det man her havde samlet sig om, ikke blot var en tilfældig protest, men begyndelsen på noget større.

Måske var dét netop det mest bemærkelsesværdige. At man forlod stedet med en følelse af, at noget alligevel kan bevares. At det, som Rom engang lærte os – om orden, grænser, gensidig forpligtelse og civilisationens skrøbelighed – kan læres igen. At det endnu ikke er for sent. At Europa stadig kan reddes. Og at nogle allerede er begyndt.

MODSVARET

Hos Modstrømmen tåler vi, at man ser anderledes på verden.

Derfor vil der i alle fremtidige udgaver af Modstrømmen være mulighed for at levere et modsvar til det, du har læst.

Send dit modsvar til Modstrømmen på et af de i dette magasin bragte debatindlæg til **redaktionen@modstroemmen.dk**

Derefter vil redaktionen tage stilling til, om dit modsvar bliver bragt på **www.modstroemmen.dk**

Modsvaret må maksimum fylde 5200 anslag.



KULTUR SKAL LEVES - IKKE STYRES

AF JULIE TEI, KULTURREDAKTØR PÅ MODSTRØMMEN

Forestil dig at rejse igennem Europa og opdage, at hvert eneste måltid, fra Palermo til Warszawa, smager som den samme grå, gennemsnitlige bolognese fra EU-parlamentets kantine. Hvor man krydser grænser uden at mærke forskelle. Hvor alle små gader, fra Nice til Budapest, prydes af den samme sterile EU-blå plakater med budskabet om en fælleseuropæisk kultur.

Det lyder dystopisk. Men det er i grove træk, hvad man i dag forsøger at fodre os med i fortællingen om den fælleseuropæiske kultur. Man snakker om Europas fælles kultur, som om hele kontinentet var skåret af det samme stykke pap.

Fælleseuropæisk kultur er blevet en politisk konstruktion. Der findes næppe et mere politisk ladet fatamorgana. Helt ærligt: Hvor meget kulturfællesskab er der egentlig mellem en ungarsk fårehyrde i Pusztas og en svensk kosmopolit i Stockholm? Mellem den polsk-katolske familie, der går i kirke hver søndag, og den franske sekularist, der får myrekryb blot ved tanken om religion? Hvorfor skal de, blot fordi de ønsker at handle med hinanden, presses ind under den samme grå paraply af værdipolitiske regler, direktiver og reguleringer?

Man kan knap nok finde to nationer i Europa, der er enige om, hvad kultur egentlig er. Men i Bruxelles er man ikke bleg for at presse ungarere, svenskere, polakkerne og franskmænd ind i en fælles kulturel skabelon - så længe det hele serveres med den rette mængde gule stjerner.

Den fælleseuropæiske kulturfantasi er ikke blot harmløs - den er farlig. Den udvander nationale traditioner i globalismens navn og underminerer den suverænitæt, som nationer har bygget gennem århundreder.

Det europæiske kulturliv har aldrig været fælles og homogent. Og det er netop derfor, det har været stærkt. Vi rejser ikke til Napoli for at opleve Bruxelles' fælleseuropæiske kulturpolitik i praksis. Vi rejser for at mærke den særprægede stemning - det, der ikke kan standardiseres i et EU-direktiv.

Det moderne EU gør op med arven fra Europas klassiske dannelse. Det gamle Europa byggede på ære, pligt og fællesskab - nu fordrer man kun individuelle rettigheder, normkritik og kulturel plasticitet. I stedet for at ære traditioner, udvander man dem - under dække af tolerance og lighed. Men kultur uden rødder er ikke inkluderende. Den er tom.

De kulturelle forskelle kan være så udtalte, at man kan mærke dem, når man krydser en landegrænse. Det er derfor, vi rejser, det er derfor, vi forelsker os i vores kontinentet og fascineres, når vi som danskere står i en syditaliensk katedral og pludselig mærker en verden, der føles tusind lysår væk fra dansk kirkekultur. Alligevel gentages myten om den fælleseuropæiske identitet igen og igen i politiske taler, EU-debatter og integrationsprojekter.

Man kan sagtens designe et fælles flag, skrive en fælles hymne og udstede et europæisk pas, men man kan ikke bare fabrikere en fælles identitet. Og slet ikke en, som folk vil dø for. Intet menneske går i graven for et institutionslogo eller et åndsforladt, fælleskulturelt direktiv. Der er en grund til, at europæere gladeligt maler deres ansigter med nationale farver til fodboldkampe, men næppe ville iføre sig EU's gule stjerner med samme entusiasme.

**»MAN KAN SAGTENS
DESIGNE ET FÆLLES
FLAG, SKRIVE EN FÆLLES
HYMNE OG UDSTEDE ET
EUROPÆISK PAS, MEN
MAN KAN IKKE BARE
FABRIKERE EN FÆLLES
IDENTITET«**

- JULIE TEI

Kærlighed til fædrelandet vokser ud af sprog, historie, sted, tillid og tilhørsforhold. Den kan ikke bare stemmes igennem i EU-parlamentet. Den kollektive identitet, som EU drømmer om, vil altid stå i skyggen af den virkelige identitet. Den, der er rodfæstet i et land, en historie og et folk.

Det er påfaldende, at ideen om den fælleseuropæiske kultur ofte bruges som løftestang for centralistiske politiske projekter. Drømmen om en fælles europæisk identitet er ikke født i Europas gader, men i Bruxelles' mødelokaler af bureaukrater, som drømmer om at udjævne forskellene. Fordi en homogeniseret kultur gør det lettere at styre et centraliseret politisk projekt. Fordi forskelle gør styringen bøvlet og magtudøvelsen besværlig.

Men kultur skal ikke styres. Kultur skal leves. Det kræver mod at stå fast på, at Europas rigdom ligger i forskellene, ikke i enhedstænkningen. Det må aldrig ende som en centraliseret kulturel udhuling. Der findes ét sandt europæisk fællesskab: Frihandel.

Det europæiske fællesskab er et frit marked, hvor forskellighed og frihed skaber det bånd, der faktisk binder os sammen: Respekten for de kulturelle, særegne og unikke forskelligheder.

Vi står i en tid, hvor kulturel selvsikkerhed betragtes som suspekt, hvis ikke direkte reaktionær. Men det er netop denne selvsikkerhed - det nationale særpræg - der har båret Europas civilisation frem. Uden mod til at være forskellige reduceres vi til forbrugere af identitetspolitiske skabeloner.

Så lad os tage det alvorligt. Vi skal ikke lade os spise af med flade politiske pandekager i kulturens navn fra en buffet vi aldrig har bestilt bord ved. Vi skal turde forsvare Europas forskellighed som netop det, der gør Europa værd at elske. En forskellighed, der er stor nok til at gøre forskel på os, men for lille til at skille os ad. Den helt rette balance.

Hvis vi vil bevare det Europa, vi elsker at leve i, rejse i, drømme om, skrive om og lade os inspirere af, skal vi turde stå fast på, at de interne kulturelle forskelle ikke er et problem, der skal løses med hårde økonomiske sanktioner. Det er netop den rigdom, vi skal værne om.



FØLG MODSTRØMMENS SOCIALE MEDIER



@magasinetmodstroemmen



@magasinetmodstroemmen



@modstroemmen



@modstroemmen

LÆS FLERE DEBATINDLÆG OG INTERVIEWS PÅ
MODSTROEMMEN.DK

Tak fordi du læste med.

**Vi udkommer igen
1. februar 2026.**

**I mellemtiden finder du
meget mere indhold på
modstroemmen.dk**



STØT MODSTRØMMEN PÅ MOBILEPAY

VED AT SCANNE QR-KODEN HER: